

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 15. května 2018 **odvolání obžalovaného PaedDr. M. V.**, narozeného xxx v xxx, trvale bytem xxx, podané proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1, sp.zn. 67 T 71/2016 ze dne 8.12.2016 a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. e), f) odst. 2 tr.ř. se v části týkající se PaedDr. M. V., narozeného xxx, napadený rozsudek zrušuje pouze ve výrocích o trestu a náhradě škody a při nezměněném výroku o vině jednak přečinem porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) tr.zákoníku a jednak zločinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), písm. f) tr.zákoníku a to obou spáchaných ve spolupachatelství s pravomocně odsouzeným J. K., narozeným xxx v Xxx, dle § 23 tr.zákoníku, znovu rozhoduje tak, že se

obžalovaný

PaedDr. M. V.,

narozený xxx v xxx, bytem xxx

o d s u z u j e

podle § 329 odst. 2 tr.zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr.zákoníku **k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 (tří) let.**

Podle § 81 odst. 1 tr.zákoníku a § 82 odst. 1 tr.zákoníku **se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 3 (tří) let.**

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1, sp.zn. 67 T 71/2016, ze dne 8.12.2016 byl obžalovaný PaedDr. M. V., narozený xxx v xxx, uznán vinným společně s nyní již pravomocně odsouzeným J. K., narozeným xxx v Xxx , jednak přečinem porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. b) tr.zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 tr.zákoníku a jednak zločinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), písem f) tr.zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 tr.zákoníku a obžalovaný PaedDr. M. V. byl podle § 329 odst. 2 tr.zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr.zákoníku odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 let. Podle § 81 odst. 1 tr.zákoníku a § 82 odst. 1 tr.zákoníku byl výkon uloženého trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 4 let. Podle § 82 odst. 2 tr.zákoníku byla obžalovanému uložena přiměřená povinnost, aby dle svých sil nahradil způsobenou škodu. Podle § 73 odst. 1 tr.zákoníku byl obžalovanému dále uložen trest zákazu činnosti spočívající ve výkonu vedoucích funkcí ve veřejné správě, s níž je spojena správa nemovitého i movitého majetku a to na dobu 3 let. Druhým výrokem byl poté odsouzen obžalovaný J. K.. V neposlední řadě pak bylo rozhodnuto podle § 228 odst. 1 tr.ř., že se obžalovaným ukládá povinnost, aby společně a nerozdílně uhradili poškozené České republice zastoupené Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy se sídlem Praha 1, Karmelitská 7, majetkovou škodu ve výši 4.500.000,- Kč.

2. Podle skutkových zjištění soudu I. stupně (přímá citace) obžalovaný J. K. jako náměstek ministra školství, mládeže a tělovýchovy, tedy jako vedoucí zaměstnanec Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy (dále také jako „MŠMT“), se sídlem v Praze 1, Karmelitská 7, který odpovídal za činnost jím řízených útvarů zařazených do skupiny pro podporu sportu a mládeže, mimo jiné i xxx, do jehož působnosti spadalo poskytování neinvestičních dotací nestátním neziskovým organizacím, a obviněný PaedDr. M. V. jako ředitel xxx MŠMT, tedy jako vedoucí zaměstnanec základního organizačního stupně řízení a rozhodování, který odpovídal za činnost tohoto odboru náměstkovi ministra skupiny pro podporu sportu a mládeže obžalovanému J. K., v úmyslu dosáhnout neoprávněného vyplacení neinvestiční dotace občanskému sdružení European Medicine Association, o.s. (nyní European Medicine Association, z.s.; dále také jako „EMA“), IČ: 26577003, tehdy se sídlem Liberec 25, Šimonovice, K Olympii 44 (nyní Praha 8 – Libeň, Braunerova 563/7) ve výši 4.500.000,- Kč, ačkoliv žádost tohoto občanského sdružení o neinvestiční dotaci nespĺňovala dotační podmínky, a takto konkrétně:

obžalovaný J. K. poté, co mu byla nezjištěným způsobem předána či doručena v blíže nezjištěný den, nejdříve však dne 30.8.2012, žádost občanského sdružení EMA o poskytnutí neinvestiční státní dotace z programu V, která byla datována ke dni 30.8.2012, v níž toto občanské sdružení požádalo o poskytnutí dotace ve výši 4.750.000,- Kč na projekt popsany jako propagace sportu s návazností aktivního zapojení co největšího počtu obyvatel Libereckého kraje do sportovních aktivit podporujících zdraví životní styl, který měl být jednodenní akcí, na níž se bude podporovat sport, resp. propagovat pozitivní přínos sportu a možnosti sportovních příležitostí v regionu, přičemž celkové náklady na tuto akci měly činit vč. požadované dotace částku ve výši 8.400.000,- Kč, a jako příloha této žádosti byla mimo jiné připojena ověřená kopie stanov zmíněného občanského sdružení ze dne 24.11.2008 s ověřovací doložkou ze dne 3.9.2012 obsahující 6 okruhů činnosti a cílů tohoto občanského sdružení, avšak ani jedna z činností a cílů se netýkali provozování sportovní činnosti, předal za účelem kladného vyřízení tuto žádost PaedDr. M. V., který zpracoval materiál označený jako Mimořádné záležitosti – Změnové řízení ke dni 20.11.2012, část 6, č. MŠMT-50508/2012-50, v němž mimo jiné doporučil akceptovat požadavek občanského sdružení EMA o dotační podporu, a to ve výši 4.500.000,- Kč z programu V, a tento materiál předložil s referátníkem dne 28.11.2012 ke schválení tehdejšímu ministru školství

mládeže a tělovýchovy prof. PhDr. Petru Fialovi, Ph.D., LL.M., který jej schválil dne 29.11.2012, obžalovaný J. K., který byl na základě materiálu nazvaného Rozdělení státního rozpočtu 2012 v oblasti sportu – výdajový okruh: Všeobecná sportovní činnost pod č.j. MŠMT-7734/2015-50 ze dne 6.3.2012 zmocněn k provádění a schvalování změn u vyhlášených dotačních programů výdajového okruhu „Všeobecné sportovní činnosti“ pro rok 2012 při nepřekročení celkového finančního objemu rozpočtu výdajového okruhu s omezením až do výše 10 mil. Kč na akci, zároveň doporučil ministrovi tento materiál schválit, následně obžalovaný J. K. provedl jako příkazce operace tzv. předběžnou řídicí kontrolu před přijetím závazku č. 15558/12-16, o níž sepsal dne 29.11.2012 záznam, v němž stvrdil, že navrhované operace – poskytnutí dotace mimo jiné občanskému sdružení EMA – prověřil z hlediska věcné správnosti a úplnosti podkladů, dodržení kritérií hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti, jakož i souladu operace s právními předpisy a vnitřními předpisy MŠMT, a poté vydal, resp. podepsal dne 5.12.2012 rozhodnutí č. 502012_5_083 o poskytnutí neinvestiční dotace občanskému sdružení EMA ve výši 4.500.000,- Kč, na jehož základě byla tomuto sdružení uvedená částka vyplacena, ačkoliv žádost občanského sdružení EMA o poskytnutí neinvestiční dotace nespĺňovala základní podmínky stanovené v zásadách MŠMT pro poskytování takovéto dotace, o čemž oba obžalovaní věděli a navíc na to byli upozorněni referentem xxx Bc. J. Ž., které bylo přiděleno k vypracování rozhodnutí o poskytnutí této dotace a která upozornila obžalované na absenci požadovaného předmětu činnosti ve stanovách občanského sdružení EMA, na což obžalovaný J. K. za přítomnosti obžalovaného PaedDr. M. V. reagoval tak, že rozhodnutí o poskytnutí dotace má jmenovaná přesto připravit a to na jeho zodpovědnost, obžalovaný PaedDr. M. V. tak neměl předkládat žádost o dotaci ke schválení a obžalovaný J. K. neměl doporučit schválení žádosti a následně neměl rozhodnout o poskytnutí požadované dotace, ale naopak byli povinni tuto žádost občanského sdružení EMA vyřadit, neboť: občanské sdružení EMA nebylo nestátní a neziskovou organizací s celostátní působností a neorganizovalo pravidelnou organizovanou sportovní činnosti, přitom podle Zásad programu V – organizace sportu evidovaných u MŠMT pod č.j. 21 459/2011-50_P-5 byla podpora z tohoto programu zaměřena na plnění sportovní, organizační a obsahové činnosti jednotlivých nestátních a neziskových organizací s celorepublikovou působností, které mají ve svých stanovách hlavní předmět činnosti realizaci sportovní činnosti, přičemž občanské sdružení EMA předložilo k žádosti o poskytnutí neinvestiční dotace shora zmíněné stanovy ze dne 24.11.2008, v nichž nebylo jako jeden z předmětů činnosti či cílů občanského sdružení uvedeno provozování organizované sportovní činnosti, a rovněž nebylo sportovním svazem, ačkoliv dle aktualizace „Zásad programů Státní podpory sportu pro období 2012-2014“ vedeným u MŠMT pod č.j. 21 459/2011-50 bylo cílem Programu V – Organizace sportu podpora organizace sportu, zejména prostřednictvím národních sportovních svazů vč. zabezpečení organizace sportu na úrovni ústředí, krajů, regionů, měst, obcí a samotných sportovních oddílů, navíc podle pokynů pro předkládání žádostí o neinvestiční prostředky z programu V – Organizace sportu vedených u MŠMT pod č.j. 18 813/2011-50 měla být tato podpora zaměřena na plnění sportovní, organizační a obsahové činnosti zejména nestátních a neziskových organizací v souladu se zákonem č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, ve znění pozdějších předpisů, s cílem zabezpečit sportovní činnosti členů občanských sdružení, přičemž žadatelem o podporu z tohoto programu mohly být pouze organizace s celostátní působností, zajišťující pravidelnou, organizovanou sportovní činnost, avšak občanské sdružení těmito kritériím nevyhovovalo, neboť ze žádosti o poskytnutí dotace nelze jakkoliv odvodit, že v době podání žádosti bylo činné v různých regionech ČR v oblasti organizování sportovní činnosti, zároveň se z žádosti o dotaci podávalo, že příjmy, výdaje a výše daně podle posledního daňového přiznání tohoto občanského sdružení činily 0,- Kč, čímž toto občanské sdružení deklarovalo, že fakticky nevykonávalo žádnou činnost a nemohlo zajišťovat pravidelnou, organizovanou sportovní činnost, nadto již samotná akce, na níž byla požadována dotace – jednodenní akce v Libereckém kraji – a která měla představovat fakticky jedinou občanským sdružením tvrzenou aktivitu v oblasti organizování sportovní činnosti v kontextu členské základny nedosahující ani 10

členů, nulových příjmů a výdajů občanského sdružení a nulové aktivity tohoto sdružení na poli organizování sportovní činnosti na území České republiky nemohla zajistit občanskému sdružení splnění požadavku v podobě zajišťování pravidelné, organizované sportovní činnosti, čímž nepostupovali s odbornou péčí a svým jednáním porušili při hospodaření s majetkem státu povinnost uloženou v § 14 a § 47 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů, využívat majetek, v tomto případě peněžní prostředky státu, účelně a hospodárně k plnění funkcí státu a k výkonu stanovených činností, současně se svým jednáním dopustili porušení rozpočtové kázně podle § 44 odst. 1 písm. a), f) zák. č. 218/2000 Sb. o rozpočtových pravidlech, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 45 odst. 2 tohoto zákona, neboť byli povinni plnit určené úkoly nejehospodárnějším způsobem, a dále porušili ust. § 301 písm. d) a ust. § 302 písm. f, g) zák. č. 262/2006 Sb. zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, dle kterých byli povinni řádně hospodařit s prostředky svěřenými jim zaměstnavatelem a strážit a ochraňovat majetek zaměstnavatele před poškozením, ztrátou, zničením a zneužitím a nejednat v rozporu s oprávněnými zájmy zaměstnavatele a coby vedoucí zaměstnanci zabezpečovat dodržování právních a vnitřních předpisů a zabezpečovat přijetí opatření k ochraně majetku zaměstnavatele, přičemž pokud by postupovali v souladu se svými povinnostmi a řádně posoudili a vyhodnotili podanou žádost občanského sdružení European Medicine Association, o.s., o zmíněnou dotaci, pak by nemohlo být poskytnutí dotace schváleno a peněžní prostředky být tomuto sdružení vyplaceny, obžalovaní však při vědomí o nesplněných podmínkách ze strany občanského sdružení EMA využili svůj zásadní vliv na rozhodnutí o schválení požadované dotace, který vyplýval z jejich pracovního zařazení a vedoucích funkcí, a cíleně prosadili schválení žádosti o neinvestiční dotaci a její vyplacení žadateli a přitom věděli, že při dodržení řádného postupu a přezkoumání žádosti o neinvestiční dotaci by dotace nebyla schválena a vyplacena a tedy věděli, že vyplacením dotace získá občanské sdružení neoprávněný prospěch ve výši vyplacené dotace, a tímto jednáním způsobili škodu České republice zastoupené Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy, se sídlem Praha 1, Karmelitská 7, v celkové výši 4.500.000,- Kč.

3. Proti tomuto rozsudku podali oba tehdy obžalovaní PaedDr. M. V. a nyní již pravomocně odsouzený J. K. odvolání.

4. Obžalovaný M. V. ve svých odvolacích námitkách v odvolání, které bylo podáno řádně a včas, uvedl, že odvolání směřuje do všech výroků napadeného rozsudku. Předmětný rozsudek má dle odvolatele vady, zejména pokud jde o nejasnost a neúplnost skutkových zjištění a dále proto, že se soud prvního stupně nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí ve věci. Rovněž tak důkazy byly vyhodnoceny nesprávně, v rozporu s ustanovením § 2 odst. 5, 6 tr.řádu a jednostranně, pouze v neprospěch obžalovaného. Nesprávně byl zamítnut i návrh obžalovaného na doplnění dokazování výslechem svědků – pracovníků Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy. Soud postupoval nedbaje zásady *in dubio pro reo*. V tomto smyslu odkázal odvolatel nikoliv pouze na trestní řád, ale i na Listinu a Evropskou úmluvu o ochraně lidských práv a judikaturu Ústavního a Nejvyššího soudu ČR. Především soud prvního stupně dle odvolatele hodnotil celkovou situaci, která vedla k poskytnutí předmětné neinvestiční dotace ex post při znalosti skutečností, které v inkriminované době nemohl znát obžalovaný a nelze mu tedy takovýto postup klást za vinu. Běžnou praxí na MŠMT bylo rozhodování na základě žádosti a jejich příloh bez zjišťování dalších skutečností. Odvolatel poté poukazuje na nevyřešenou otázku tzv. „celostátní působnosti“, která nebyla nikdy v žádném dokumentu definována s tím, že v daném případě se mělo jednat o pilotní projekt sestávající z více připravovaných akcí, kdy právě vyvrcholením těchto akcí měla být samotná akce *Život je sport*. Přípravné akce se však měly odehrávat i mimo liberecký region. V metodice MŠMT č. 18813/2011 není taxativní výčet sdružení a spolků s celostátní působností. Soud dle odvolatele jednostranně dospěl k závěru o tom, že EMA neměla celostátní působnost. Dále odvolatel poukazuje především na otázku

absence sportovní činnosti jako hlavního předmětu činnosti ve stanovách tehdy občanského sdružení, nyní zapsaného spolku EMA. K tomu obžalovaný namítá, že doložením, že tato podmínka byla splněna, je právě doplnění stanov občanského sdružení EMA ze dne 20.4.2012, kdy byl přidán bod č. 7 a v článku nazvaném cíle sdružení byl text rozšířen o „zajišťování a pořádání sportovních akcí zaměřených na zdravotní prevenci civilizačních chorob“. Zdůraznil pak, že ve smyslu ustanovení zák. č. 83/1990 Sb. o sdružování občanů podle tehdy platných předpisů stačilo ke změně stanov, resp. k účinkům změny stanov to, že vlastní schválení změny předmětným občanským sdružením proběhlo. To, že skutečnost o změně stanov byla dána na vědomí tehdy občanským sdružením zaštitujícím orgánu, tedy Ministerstvu vnitra, nemělo žádný významný charakter v tomto smyslu. Jednalo se ryze o charakter pořádkový. Odvolatel má tedy za to, že došlo k řádné změně stanov tohoto sdružení a ke včasné změně. Odvolatel PaedDr. V. poté poukazuje na nesprávné závěry soudu prvního stupně stran doručení předmětné žádosti na ministerstvo, kdy soud nezval v úvahu výpověď svědka Mgr. S. z hlavního líčení dne 22.11.2016, který uvedl, že u mimořádných žádostí se termíny neuváděly. Nevyločil možnost osobního doručení žádosti bez toho, aby musela projít podatelnou. V tomto smyslu zdůraznil odvolatel neobjektivnost postupu soudu prvního stupně. Dále pak poukázal na rozpor mezi písemným protokolem u hlavního líčení konaného dne 25.10.2016 a zvukovým záznamem ze stejného líčení, kdy obžalovaný V. trvá na tom, že uvedl, že viděl změnu předmětných stanov. Vzhledem k nepřesné protokolaci jeho výpovědi soud nesprávně hodnotil jeho výpověď, ze které vyplynulo, že byť neviděl stanovy celé, viděl jejich změnu, kdy následně splňovaly podmínku sportovní činnosti, a není vyloučeno, že následně mohly být tyto změněné stanovy ztraceny ze spisu, když se spis předával NKÚ, který prováděl na ministerstvu kontrolu a to i s poukazem na to, že tomuto orgánu se předávalo více různých spisů. Odvolatel poté znevěrohodnil výpověď svědkyně Bc. J. Ž. s tím, že její výpověď je v rozporu s výpověďmi ostatních svědků i obžalovaných, neboť popisuje proces schvalování žádostí o dotace jinak než tomu ve skutečnosti bylo, kdy obžalovaný dospěl k závěru, že toto jmenovaná učinila proto, že následně nekontrolovala vyúčtování předmětu dotace. Odvolatel tvrdí, že nevěrohodně vyznívá i to, že o absenci řádných stanov měla svědkyně hovořit s obžalovaným K. za přítomnosti obžalovaného V. v kanceláři obžalovaného V., když svědkyně byla v pozici řadové referentky a do přímého styku s náměstkem ministra prakticky nepřicházela jinak než při případných účastech na poradách. Odvolatel rovněž poukázal na způsob výslechu svědkyně Ž. při hlavním líčení dne 22.11.2016 formou výslechu telefonem z jiné místnosti vzhledem k tvrzení jmenované o tom, že by psychicky účast v místnosti jednací síně nesnesla, kdy má za to, že výslech této svědkyně nebyl proveden v souladu s trestním řádem. Dále poté poukazuje odvolatel na to, že z jeho strany nedošlo k naplnění subjektivní stránky žalovaných trestných činů, kdy soud označil jeho jednání za lhostejné, přitom však dovodil jeho úmyslné zavinění. Odvolatel zdůraznil, že sama lhostejnost ve vztahu k následku nestačí k naplnění volní složky nepřímého úmyslu a přitom odkázal na rozhodnutí Ústavního soudu sp.zn. II. ÚS 301/98 ze dne 26.3.1999, IV. ÚS 433/02 ze dne 1.4.2004. Dle názoru odvolatele soud dostatečně nedoložil, na základě čeho měl mít obžalovaný plné vědomí o nedostatečích žádostech, když dle tvrzení soudu právě Ž. poukázala toliko na jediný nedostatek ve stanovách občanského sdružení a tento byl napraven. Dle odvolatele byl nedostatek řádných stanov odstraněn, změněné stanovy mu K. byly předloženy k nahlédnutí a o žádných dalších nedostatecích nebyl ze strany Ž. informován a má za to, že u něho nelze shledat ani nepřímý úmysl, neboť závěry o zavinění nesmějí být povahy jakýchsi presumpcí. Rozebírá poté problematiku úmyslu přímého, nepřímého a nedbalosti a v souvislosti s tím poukazuje na to, že soud nezvážil zásadu subsidiarity trestní represe a eventuální jiný možný postih nikoliv na hranici trestní odpovědnosti. Odkazuje poté na rozhodnutí Ústavního soudu III. ÚS 2278/2007 ze dne 5.8.2010. V souvislosti s nesouhlasem odvolatele stran jeho viny nesouhlasí přirozeně ani s rozhodnutím o trestu a vznikem škody. Obžalovaný má za to, že Ministerstvo školství mládeže a tělovýchovy požadovalo navrácení předmětné dotace na občanském sdružení, nyní zapsaném spolku EMA a nelze tedy tuto škodu požadovat na obžalovaném. Rovněž tak nebylo vzato

v úvahu, že jsou trestně stíhány osoby, které byly vyslechnuty jako svědci a to P. a S. v souvislosti se vzniklou škodou.

5. V podstatě ve stejném smyslu obžalovaný odvolání doplnil a u veřejného zasedání na tomto setrval poté, když vysvětlil po svém doslechu před soudem odvolacím otázku nepřesné protokolace jeho vyjádření se k doplnění stanov občanským sdružením, nyní zapsaným spolkem EMA. Zdůraznil opětovně zejména špatné posouzení subjektivní stránky jednání a navrhl, aby napadený rozsudek byl zrušen a věc vrácena soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí v případě, že nebude zproštěn obžaloby soudem odvolacím.

6. Odvolání podal rovněž nyní již pravomocně odsouzený J. K..

7. Městský soud v Praze jako soud odvolací poté v dané věci rozhodl rozsudkem ze dne 15.3.2017, sp.zn. 44 To 55/2017 a to tak, že podle § 258 odst. 1 písm. b), d), e), f) tr.ř. napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 písm. a), b) tr.ř. znovu rozhodl tak, že v případě obžalovaného PaedDr. M. V. uznal tohoto vinným toliko přechinem porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. b) tr.zákoníku podle § 23 tr.zákoníku a odsoudil ho podle tohoto zákonného ustanovení, tedy § 220 odst. 2 tr.zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku, kdy výkon tohoto trestu podle § 81 odst. 1 tr.zákoníku a § 82 odst. 1 tr.zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 2 let. Pokud jde o obžalovaného, nyní již pravomocně odsouzeného J. K., tohoto uznal vinným jednak přechinem porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. b) tr.zákoníku podle § 23 tr.zákoníku a jednak zločinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), písm. f) tr.zákoníku a podle § 329 odst. 2 tr.zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr.zákoníku ho odsoudil k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 let, jehož výkon podle § 81 odst. 1 tr.zákoníku a § 82 odst. 1 tr.zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 4 let. Současně podle § 82 odst. 2 tr.zákoníku obžalovanému uložil přiměřenou povinnost, aby dle svých sil nahradil způsobenou škodu. Podle § 73 odst. 1, 3 tr.zákoníku rovněž obžalovanému uložil trest zákazu činnosti spočívající ve výkonu vedoucích funkcí ve veřejné správě, s níž je spojena správa nemovitého i movitého majetku a to na dobu 4 let. Podle § 228 odst. 1 tr.ř. poté obžalovanému J. K. uložil povinnost, aby uhradil poškozené České republice zastoupené Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy se sídlem Praha 1, Karmelitská 7, majetkovou škodu ve výši 4.500.000,- Kč.

8. Proti tomuto rozsudku podali v zákonné lhůtě dovolání jednak obžalovaný PaedDr. M. V., dále obžalovaný J. K. a dále nejvyšší státní zástupce a to v neprospěch obžalovaného PaedDr. M. V., narozeného xxx v xxx.

9. Na základě takto podaných dovolání rozhodl Nejvyšší soud ČR v neveřejném zasedání konaném dne 29.11.2017 o dovolání PaedDr. M. V., J. K. a nejvyššího státního zástupce v neprospěch obviněného PaedDr. M. V. pod sp.zn. 5 Tdo 939/2017, podaných proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15.3.2017, sp.zn. 44 To 55/2017 tak, že

- I. Podle § 265k odst. 1, 2 tr.ř. z podnětu dovolání obviněného PaedDr. M. V. a nejvyššího státního zástupce podaného v neprospěch tohoto obviněného zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15.3.2017, sp.zn. 44 To 55/2017 a to v části týkající se obviněného PaedDr. M. V.. Podle § 265k odst. 2 tr.ř. zrušil také další rozhodnutí obsahově navazující na zrušenou část rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr.ř. městskému soudu přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

II. Podle § 265i odst. 1 písm. e) tr.ř. dovolání obviněného J. K. odmítl.

10. Nejvyšší soud zhodnotil rozhodnutí obecných soudů I. a II. stupně a dovolání obviněných i nejvyššího státního zástupce i následné vyjádření obžalovaného PaedDr. M. V. a J. K. k dovolání nejvyššího státního zástupce a posoudil důvodnost dovolání, vyjádřil se k námitkám neodpovídajícím uplatněnému dovolacímu důvodu. Uzavřel, že nezjistil žádné porušení základních práv obviněných a to ani porušení práva na obhajobu, resp. práva na spravedlivý proces, uvedl, že učiněné skutkové závěry soudů nižších stupňů mají oporu v provedených důkazech. Vyjádřil se k právnímu hodnocení jednání obou tehdy obžalovaných ve smyslu ustanovení § 220 odst. 1 tr.zákoníku a § 329 odst. 1 tr.zákoníku a dospěl k závěru (zejména pod bodem 35. svého rozhodnutí), že pokud v daném případě jmenovaní věděli, že předmětná dotace bude vyplacena subjektu, který nesplňoval podmínky pro její udělení, přesto podnikli všechny kroky k tomu, aby mu dotace byla vyplacena, ač při jejich řádném postupu by k tomu nedošlo, museli nutně též vědět, že tím příjemci dotace opatří neoprávněný prospěch a současně tím způsobí škodu jinému subjektu, a sice České republice reprezentované MŠMT. Při takovém skutkovém závěru je možné uvažovat jen o úmyslu přímém, jak rozvedl nejvyšší soud ve svém rozhodnutí.

11. K tomuto závěru dle nejvyššího soudu dospěl soud I. stupně, jak vyplývá z odůvodnění jeho rozsudku.

12. Naproti tomu nejvyšší soud shledal rozsudek odvolacího soudu, zejména v naznačeném směru znaků subjektivní stránky, za nejednoznačný a vnitřně rozporný, jde-li o skutkové i právní závěry týkající se obviněného PaedDr. M. V. s tím, že z tohoto důvodu rozsudek soudu II. stupně nemůže v této části obstát, když Městský soud v Praze dovodil, že obviněný M. V. sice jednal protiprávně při správě cizího majetku, způsobil takovým jednáním škodu, byla tak splněna i podmínka příčinné souvislosti mezi jeho jednáním a způsobenou škodou, dokonce dospěl k závěru, že obviněný tuto škodu zavinil úmyslně, avšak na rozdíl od soudu I. stupně uzavřel, že šlo o úmysl nepřímý a nikoli o přímý úmysl. Zdůraznil pak, že i v případě trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby postačí zavinění ve formě úmyslu nepřímého a to jak ve vztahu ke všem objektivně-deskriptivním znakům, tak i ve vztahu k normativním znakům, u nichž postačí laická představa. Dokonce postačí eventuální úmysl i v případě tzv. úmyslu přesahujícího objektivní stránku v podobě úmyslu způsobit jinému škodu, resp. opatřit jinému prospěch.

13. Nejvyšší soud pak uzavřel, že odvolací soud si proto bude muset ujasnit své skutkové závěry ohledně obou složek, na nichž je zavinění postaveno, tedy vědomí pachatele ve vztahu ke konkrétním skutečnostem rozhodným pro případné naplnění objektivně-deskriptivních i normativních znaků příslušných skutkových podstat trestných činů, které bude muset náležitě promítnout do právního hodnocení zjištěného skutku. Svě závěry pak bude muset promítnout do skutkové věty.

14. Nejvyšší soud však zdůraznil, že není přitom možno ve vztahu ke škodě pro účely posouzení skutku jako trestného činu porušení povinnosti při správě cizího majetku, resp. trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby, či pro účely rozhodnutí o vzneseném nároku poškozené k náhradě škody učinit rozdílné skutkové závěry, neboť jde stále o jednu a tutéž škodu.

15. Dále nejvyšší soud zdůraznil, že oba citované trestné činy je možno spáchat i nepřímo úmyslně, zavinění ve formě přímého úmyslu se nevyžaduje. Vysvětlil poté rozdíl mezi přímým a

nepřímým úmyslem. Dospěl k závěru, že bylo nezbytné vyhovět dovolání nejvyššího státního zástupce a vzhledem k nejednoznačným a vnitřně rozporným závěrům soudu odvolacího poté z podnětu dovolání jak nejvyššího státního zástupce, tak i obžalovaného V. napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil. Zabýval se poté rovněž zásadou subsidiarity trestní represe a principem ultima ratio ve smyslu ustanovení § 12 odst. 2 tr.zákoníku, na které poukázal obžalovaný V. s poukazem na stanovisko trestního kolegia nejvyššího soudu ze dne 30.1.2012, sp.zn. Tpjn 301/2012, publikovaného pod č. 26/2013 Sb. rozhodnutí trestních s poukazem na zvážení škodlivosti trestného činu a uzavřel pod bodem 45., že bude na Městském soudu v Praze, aby se znovu důsledně zabýval danou věcí, provedené důkazy náležitě vyhodnotil nejen jednotlivě, ale i v souhrnu, jak bylo ve spojitosti s otázkou zavinění způsobené škody rozvedeno v jeho rozhodnutí, případně bude-li toho zapotřebí, dokazování v tomto směru doplnil, vyvodil z provedených důkazů odpovídající skutkové závěry též ve vztahu k subjektivní stránce skutkových podstat trestných činů porušení povinnosti při správě cizího majetku a zneužití pravomoci úřední osoby a v případě, že opětovně dospěje k závěru, že jednání obviněného M. V. bylo skutečně vedeno úmyslem alespoň nepřímým způsobit poškozené škodu, potom přesvědčivě toto zdůvodní a promítl do výroku o vině i do výroku o náhradě škody.

16. Pod bodem 46. poté nejvyšší soud zdůraznil, že při novém projednání a rozhodnutí věci je soud II. stupně vázán právním názorem nejvyššího soudu vysloveným v citovaném usnesení s odkazem na ustanovení § 265s odst. 1 tr.ř.

17. Na základě tohoto stavu věci tedy Městský soud v Praze nařídil v dané věci veřejné zasedání na den 15. května 2018 a v podstatě se ocitl v situaci, kdy znovu projednával odvolání obžalovaného PaedDr. M. V., narozeného xxx, podaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1, sp.zn. 67 T 71/2016, ze dne 8.12.2016.

18. Městský soud v Praze tak zopakoval předchozí průběh trestního řízení ve smyslu ustanovení § 219 odst. 3 tr.ř. per analogiam a postupoval v souladu s intencemi nejvyššího soudu, doplnil dokazování zprávou Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy o tom, že již pravomocně odsouzený J. K. uhradil škodu vzniklou České republice, potažmo ministerstvu (zpráva na čl. 1765 ze dne 18.4.2018). Zamítl návrh obžalovaného na doplnění dokazování opětovným výslechem svědkyně Ž. a dále výslechem svědkyně Š., který shledal nadbytečným. Po přednesení odvolání obhájce, který v podstatě odkázal na původní odvolání založené ve spise podané proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 s návrhem posoudit jednání obžalovaného podle § 221 tr.zákoníku, tedy jako jednání nedbalostní s poukazem na nezbytnost zrušení výroku o náhradě škody s odkazem na to, že škoda byla uhrazena pravomocně odsouzeným J. K., kdy však v podstatě setrval na svém původním odvolání i s poukazem na nutnost zvážení zásady subsidiarity trestní represe ve věci rozhodl. Vzal v úvahu i tvrzení odvolatele, že neměl jakékoliv informace o tom, že dotace nemůže být poskytnuta v souladu se zákonem, pokud jde o nedostatek ve stanovách žadatele dotace i jeho tvrzení, že pochybil toliko v tom, že se spolehl na tvrzení již pravomocně odsouzeného J. K. o tom, že tento nedostatek byl napraven.

19. Intervenující státní zástupkyně u veřejného zasedání se ztotožnila se závěry učiněnými v rozsudku soudu I. stupně. Zdůraznila, že u obou skutků byl naplněn zákonný znak zavinění a napadený rozsudek považovala za správný ve všech jeho výrociích, kdy však s odstupem času navrhla zmírnění trestu a rovněž pokud jde o náhradu škody změnu rozsudku vzhledem k její úhradě odsouzeným K..

20. Městský soud v Praze pak na základě shora uvedených skutečností postupoval podle § 254 odst. 1 tr.ř. a vycházel zejména ze závěrů uvedených v citovaném rozhodnutí nejvyššího soudu, které jsou pro jeho rozhodnutí závazné, jak shora uvedeno.

21. Městský soud v Praze má za to, že důkazy, které byly provedeny soudem I. stupně a které i on sám následně doplnil u předchozího veřejného zasedání a dále u stávajícího veřejného zasedání, jsou dostatečné. Přehodnotil v souladu s usnesením nejvyššího soudu posouzení zavinění obžalovaného PaedDr. M. V., zejména ve vztahu k jednání, které bylo rozsudkem soudu I. stupně hodnoceno podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), písm. f) tr.zákoníku spáchané ve spolupachatelství s již pravomocně odsouzeným J. K.. Městský soud v Praze edukován rozhodnutím nejvyššího soudu stran zavinění obviněného a vysvětlení úmyslu ve vztahu ke zločinu zneužití pravomoci úřední osoby poté přehodnotil svůj původní názor uvedený ve zrušeném rozsudku ze dne 15.3.2017, sp.zn. 44 To 55/2017, s odkazem na souvislost jednání M. V. jako ředitele xxx MŠMT za situace, kdy původní rozhodnutí Městského soudu v Praze bylo vedeno především, jak nejvyšší soud dovodil, mylnou úvahou tohoto soudu spočívající v úvaze o jistém tlaku vyplývajícím z podřízené funkce jmenovaného vůči již odsouzenému J. K., který v inkriminované době zastával funkci náměstka ministra školství, mládeže a tělovýchovy.

22. Za dané situace dospěl Městský soud v Praze k závěru, že důkazy opatřené soudem I. stupně a jím doplněné jsou dostatečné a není pochyb o tom, že občanské sdružení EMA nebylo nestátní a neziskovou organizací s celostátní působností a neorganizovalo pravidelnou organizovanou sportovní činnost, neodpovídalo tedy zásadám programu V. – organizace sportu evidovaných u MŠMT pod č.j. 21459/2011 – 50P-5 a dospěl k závěru svědčícím o existenci všech zákonných znaků naplnění skutkové podstaty zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), f) tr.zákoníku společně spáchaným jak obžalovaným PaedDr. M. V., tak i pravomocně odsouzeným J. K. za situace, že skutková zjištění soudu I. stupně respektoval a to i v případě právního posouzení skutku jako přečinu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 2 písm. a), b) tr.zákoníku, kterým původně jmenovaného uznal vinným.

23. Za této situace poté Městský soud v Praze se neztotožnil s odvolací námitkou obžalovaného V. stran jeho jednoznačné důvěry k informacím, které získal od J. K. a neakceptoval ani jeho odvolací námitku stran subsidiarity trestní represe v případě, že dospěl k závěru o jednoznačné souvislosti obou dvou trestných činů. Odvolací soud přehodnotil svůj závěr týkající se úmyslu obžalovaného – odvolatele M. V. při jeho nepochybném srozumění se vznikem následku, který může nastat na základě jeho jednání, kdy dospěl k závěru, že je faktem, že obviněný V. nemohl počítat se žádnou konkrétní okolností, která by zabránila vzniku následku, tedy vyplacení předmětné dotace.

24. Odvolací soud tak dospěl k závěru, že skutková zjištění, která učinil soud I. stupně a doplnil odvolací soud, svědčí u obžalovaného M. V. o existenci alespoň nepřímého úmyslu způsobit jinému škodu a opatřit jinému neoprávněný prospěch, kdy v daném případě tedy postačí i zavinění z nedbalosti s právní kvalifikací jednání obviněného ve smyslu ustanovení § 329 odst. 2 písm. a), f) tr.zákoníku. Nelze pominout, že M. V. byl seznámen se všemi okolnostmi, které byly nezbytné k poskytnutí předmětné dotace, nelze rovněž pominout, že byl přítomen rozhovoru svědkyně Bc. J. Ž. s již odsouzeným náměstkem ministra J. K. za situace, kdy Ž. poukazovala a upozornila na nedostatky a na nesplnění podmínek pro poskytnutí dotace občanskému sdružení European Medicine Association, o.s. a nelze také pominout to, že jeho jednání nebylo toliko pasivní, ale že on sám následně doporučil akceptovat požadavek sdružení EMA na poskytnutí předmětné dotace ve výši 4.500.000,- Kč. V tomto případě totiž nemůže ani úvaha vycházející ze vztahu podřízenosti odvolatele vůči pravomocně odsouzenému K. vyvinut obžalovaného M. V., neboť vzhledem ke svým zkušenostem s prací na ministerstvu musel být jednoznačně srozuměn se vznikem protiprávního následku spočívajícího ve vyplacení předmětné dotace. Vztah podřízenosti obžalovaného M. V. k pravomocně odsouzenému J. K. tedy soud odvolací ve svém

původním rozhodnutí přecenil, neboť takovýto vztah, jak uzavřel i dovolací soud, v podstatě nemůže mít prioritní význam ve vztahu k zavinění M. V., který v podstatě neučinil žádný krok k tomu, aby svého nadřízeného jakýmkoli způsobem alespoň na nesprávnost daného postupu upozornil či podobně. Zpochybňování výpovědi sv. Bc. Ž. shledal odvolací soud pouze účelovým. Neshledal poté podmínky k tomu, aby uplatnil zásadu subsidiarity trestní represe a to právě vzhledem ke vztahu a souvislosti hodnocení jednání obžalovaného M. V. jako celku.

25. Ze všech těchto důvodů tedy odvolací soud uzavírá, že odvolací námitky obžalovaného M. V. nemohou obstát. Jeho jednání charakterizované nepochybně tedy přinejmenším nepřímým úmyslem v případě zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), f) tr.zákoníku lze dovodit z jeho vztahu k předmětnému jednání, následku i příčinné souvislosti, kdy nelze pominout, že obě dvě skutkové podstaty trestných činů, pro které byl uznán vinným, spolu souvisí, neboť se vztahují k jediné způsobené škodě. Postavení obžalovaného pak bylo zcela nesporné ve smyslu ustanovení § 127 tr.zákoníku. I v tomto smyslu nelze vyslovit jakoukoliv pochybnost. Takovéto rozhodování, kterého se účastnil, bylo přirozeně v náplni jeho činnosti jako ředitele xxx. Je nepochybné, že tedy úmyslně jednal v rozporu s právními předpisy týkajícími se hospodaření s majetkem České republiky, jak je přesně specifikováno ve výroku rozsudku soudu I. stupně a vznik předmětné škody poté byl nepochybně v souvislosti s tímto protiprávním jednáním obžalovaného toliko následkem.

26. Městský soud v Praze tedy dospěl k závěru, že rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 1 a to rozsudek ze dne 8.12.2016, sp.zn. 67 T 71/2016, ve vztahu k obžalovanému – odvolateli M. V. stran viny je správný, kdy jeho jednání je třeba kvalifikovat ve smyslu ustanovení § 220 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. b) tr.zákoníku a ve smyslu ustanovení § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), písm. f) tr.zákoníku spáchaných ve spolupachatelství s již pravomocně odsouzeným obžalovaným J. K. ve smyslu ustanovení § 23 tr.zákoníku. Pokud jde tedy o otázku viny, s ohledem na skutečnosti shora uvedené neměl v tomto Městský soud v Praze jakýchkoli pochyb po opětovném přehodnocení právního posouzení jednání obžalovaného v souladu se závěry rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR.

27. Poněkud jiná situace nastala stran uložení trestu a náhrady škody, neboť pokud jde o časový odstup a bezúhonnost obžalovaného PaedDr. M. V., bylo možno tomuto uložit podmíněný trest odnětí svobody na samé spodní hranici zákonné trestní sazby ve smyslu ustanovení § 329 odst. 2 tr.zákoníku, kdy tento trest byl ukládán jako trest úhrnný ve smyslu ustanovení § 43 odst. 1 tr.zákoníku. Proto byl obviněnému uložen trest odnětí svobody v trvání 3 let, který byl ve smyslu ustanovení § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr.zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 let a to i s poukazem na časový odstup od doby spáchání trestné činnosti.

28. Pokud jde o rozhodnutí o náhradě škody ve smyslu ustanovení § 228 odst. 1 tr.ř., nečinil v tomto směru odvolací soud i v souladu s konečným návrhem intervenující státní zástupkyně žádné rozhodnutí stran náhrady škody, neboť vycházel ze shora citované zprávy poškozené organizace, tedy České republiky, potažmo ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 18.4.2018 v tom smyslu, že předmětná škoda byla již pravomocně odsouzeným J. K. zaplácena. Nebylo tedy možno rozhodovat o škodě, která byla již poškozenému uhrazena.

29. Městský soud v Praze tedy v souladu s rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR v souladu s ustanovením § 265s odst. 1 tr.ř. rozhodl po doplnění dokazování a novém zhodnocení právního posouzení jednání obžalovaného PaedDr. M. V. tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. e), f), odst. 2 tr.ř. v části týkající se PaedDr. M. V., narozeného xxx, zrušil pouze ve výroci o trestu a náhradě

škody a při nezměněném výroku o vině jednak přečinem porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) tr.zákoníku a jednak zločinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), písm. f) tr.zákoníku a to obou spáchaných ve spolupachatelství s pravomocně odsouzeným J. K., narozeným xxx v Xxx , dle § 23 tr.zákoníku znovu rozhodl tak, že odsoudil M. V. podle § 329 odst. 2 tr.zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr.zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 let s podmíněným odkladem tohoto trestu na zkušební dobu v trvání 3 let tak, jak je přesně specifikováno ve výroku tohoto rozsudku.

Poučení:

- I. Proti tomuto rozsudku **není** další řádný opravný prostředek přípustný.
- II. Proti tomuto rozsudku **lze** podat dovolání. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost toho výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud.
Nutný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f tr. řádu, dovolání lze podat pouze z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 tr. řádu. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Praze dne 15. května 2018

JUDr. Hana Hubáčková, v.r.
předsedkyně senátu